

ΣΕΒΙΝΙΕ, 27 Σεπτεμβρίου.

Ἄγαπῆτή μου Ματθίλδη, Σὺν γράφῳ ὄχι ἀπὸ τὸ Σατελιέ, ὅπου μένει ἡ οἰκογένειά μου, ἀλλ' ἀπὸ τὸ Σεβινιέ. Πῶς βοήθηκα ἐδῶ ; Ἐλθα μὴ περπέτεια. Ναι, μὴ ἀνοίγεις ἔτσι τὸ ὄμορφα μάτια σου, μὴ περπέτεια...

Πρὸ τριῶν ἡμερῶν ὁ μπαμπᾶς ἔλαβε ἓνα τηλεγράφημα. Ξέρεις πόσο ἀνησυχεῖ ὁ μπαμπᾶς μὲ τὸ τίποτε... Ἦταν τόσο ταραχμένος, ποὺ δὲν μποροῦσε νὰ ἴνοιξη... Τὸ ἄνοια λοιπὸν ἐγώ.

Τὸ τηλεγράφημα ἦταν ἀπὸ τὸν θεῖο Ἀνσέλιμο κ' ἔγραφε τὸ ἔξης :

Ἄσ' ὑποχρεώνετε, ἀν στελετε ἐδῶ γιὰ μερικὲς ἡμέρες Φανή. Ἰουλία ἠθέλησε σοβαρᾶς. Τώρα εἰσηλθε ἀνάρρωσι, ἀλλὰ ἔχει ἀνάγκη συντροφιάς. Συζύγιός μου ἀν' ἄρει Παρισίους διὰ ὑπόθεσιν σοβαρωτάτην. Παρουσία Φανῆς ἀπαραίτητος. Ἀναμένω σταθμόν.

Τὶ νὰ γάνωμε ; Ὁ μπαμπᾶς ἦταν σὲ δύσκολη θέσι. Δὲν ἤθελε νὰ δυσαρεστήσῃ τὴν ἀκογένειά του θεῖο Ἀνσέλιμο. Μὰ πῶς νὰ ταξειδέω μόνη μου ὡς τὸ Σεβινιέ ; Αὐτὸς δὲν μποροῦσε νὰ ταξειδέμῃ, λόγῳ τῆς ὑπερσίας του. Δὲν ἤξερε τί ν' ἀποφασίσῃ.

Μὰ ἐγὼ φάνηρα πὸ θαρράλεια. Ἐβίλια διόκληρον λόγῳ τὸν πατέρα μου. Δὲν εἶμα πιά κοριτσάκι. Εἶμα εἰκοσιτριῶν χρόνων. Τὰ κοριτὰ στὴν Ἄγγλια καὶ στὴν Ἀμερικὴ ταξειδεύουν μόνα τους μέρες διόκληρες καὶ μίγες... Κ' εἶμαι θὰ πειλαγώμην γιὰ τεσσάρων ὡρῶν ταξειδὶ μὲ σιδηρόδρομο καὶ μερὰ μεσημέρι ;

Ἦθελαν νὰ γάνω ἀπὸ τὸ ταξειδὶ... Ὅταν καὶ τὸ πρῶτο κίνημα τῆς ἀνεξαρτησίας μου. Τέλος ὁ μπαμπᾶς τὸ ἀπόρασιον καὶ τὴν ἡμέρα τῆς ἀναχωρήσεως μὲ συνοδῆσε ὡς τὸ σταθμὸν. Πρὶν μὲν τὸν σταθμὸν, μοῦδωσε ἓνα σωρὸ ἀνοήσιες καὶ συστάσεις, σὰν νὰ ἐτρόκετο νὰ ταξειδέω στὴν Κίνα...

Στὸ βαγόνι μου δὲν ἦταν κανεὶς ἄλλος. Ἦμουν ἀ μόνη. Καθόμουν πότε στὴ μιά καὶ πότε στὴν ἄλλη θέσι τοῦ διαμερίσματος καὶ κάθε τόσο ἐβγάδι τὸ καθρέφτα ἀπὸ τὴ τσάντα μου καὶ κίτταξα ἀν τὸ πρόσωπό μου εἴχε ὀση ἀξιοπρέπεια καὶ σοβαρότητα χρειάζεται σ' ἓνα κοριτὰ ποὺ ταξειδεύει μόνη.

Περῶσα ἓνα σταθμὸν, ἴσωςτα δεῦτερο, ζωὸς νὰ μὴ κανεὶς ἄλλος στὸ βαγόνι... Περίηρμα... Στὸν τρίτο ὄμορ σταθμῷ, τὴ στιγμή ποὺ ἔξαινοῦσε τὸ τραῖνο, ἀνοίγει ἡ πόρτα καὶ μπαίνει ἓνας κύριος. Ἄνδρας σὸ διαιρέσιμα τῶν γιναικῶν ; Σκέφθηκα νὰ κλιέσω τὸν ἀπάλλληλὸν τὸν βγάλλῃ ἔξω, ἀλλὰ γὰρ τὸν τὸ χέμο αὐτὸ, ἔπρεπε νὰ περάσω μπρῶς ἀπὸ τὸν κύριον... καὶ ἐντωμεταξὺ τὸ τραῖνο ἄρχισε νὰ τρέξη... Ἀρχισα ν' ἀνησυχῶ. Ἄν ἦταν κανεὶς κλέφτης, κανεὶς δολοφόνος, σὰν αὐτοῦς ποὺ γράφουν ἡ ἐφημερίδες ; Ζάρωσα στὴ γυναικὰ μου, ἀφοῦ κίτταξα πρῶτα ὅτι ὁ κώδων τοῦ κινδύνου ἦταν κοντὰ καὶ μὲ τρόπο κίτταξα τὸν συνταξιδιώτη μου.

Δὲν ἦταν καθόλου ἀποτρόπαιος... Ἐχε πολὺ γλυκὸ πρόσωπο καὶ διάβαζε ἥσυχος τὴν ἐφημερίδα του. Στὰ χέρια φοροῦσε γάντια, κ' αὐτὸ μοῦ ἄρεσε, γιὰτὶ οἱ δολοφόνου βέβαια δὲν βάζουν γάντια, ὅταν πρόκειται νὰ στραγγαλίσουν ποῖς ἀνθρώπους. Ἄλλωστε, φανόταν σὰν νὰ μὴ δέη σημασία στὴν παρουσία μου - πράγμα ποὺ ἦταν σχεδὸν ἀγένεια. Ἡ ἐγένεια ἀπαιτοῦσε νὰ ζητήσῃ συγγνωμὴ ποὺ μῆκε στὸ διαμερίσμα τῶν κοριθῶν. Ἡ ἀλῆθεια εἶνε πῶς ἐγαμρέτησε, ὅταν μπῆκε μέσα, μὰ αὐτὸ ἦταν ὄλο... Σὺνλογίσθηκα πῶς ἐπαίρησε ἴσως νὰ κοιμηθῶ, γιὰ νὰ πραγματοποιήσῃ τὰ φριχτὰ τὸν σχέδιόν μου. Καὶ γιὰ νὰ διέξω πῶς δὲν κοιμόμην, ἔδρα διὸ τρεῖς φορές. Ἦρσε ἀμέσως καὶ μοῦ εἶπε μὲ ὁμοιοκρινὴ φωνή - ὁ κλέφτης δὲν πιστεῖω νάχουν τέτοια φωνή :

—Μήπως, κυρία, σὰς φροσεῖ τὸ παράθυρο ; Θέλετε νὰ τὸ κλεισῶ ; Ἐβγάλε τὸ ἓνα γάντι του καὶ σηκώθηκα. Ἦταν ψηλὸς, λιγνός, κομψός, τὸ χέρι του λεπτὸ καὶ ἄσπρο. Εἶνε θυνατὸν νὰ ἔχουν τέτοια χέρια οἱ δολοφόνου ; Φανόταν ὡς τριάντα ἐτῶν...

Ἐπρεπε, ἀποδῆμιστε, νὰ τὸν εἰλαστίσω, κ' ὄλο ποὺ μὲ εἶτε «κυρία».

Ἐπειὸς τότε πῆρε λίγο θάρρος.

—Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία...

—Δεσποῖς ! τὸν διόρθωσα ἐγώ.

—Ἄ ! Λοιπὸν, δεσποῖς, μὲ συγχωρεῖτε ποὺ μπῆκα στὸ βαγόνι σας, μὰ ξέρετε, ἐβῆσα στὸ σταθμὸν ἀργά, μὴκς προφῆσα νὰ πρῆθῃσιν τὸ πρῶτο βαγόνι ποὺ βρέθηκε μπροστὰ μου... Ἄν θέλετε, στὸν πρῶτο σταθμὸν ποὺ θὰ φθάσωμε, θὰ σὰς ἀπαλλάξω τῆς παρουσίας μου...

Ἐτε τὰ λόγια αὐτὰ γελώντας. Καὶ εἶχε ἓνα τόσο ὄμορφο γέλιο...

—Μὴν κίνετε τὸν κόπο, τοῦ ἀπάντησα, γιὰτὶ σὺ λίγο θὰ φθάσω κ' ἐγὼ στὸ σταθμὸν ποὺ θὰ κἀνθῶ...

Ἄμείως τότε ἔκρινος ἤρε ἄλλο ἄφο. Μοῦ φάνηκε πῶς ἄρχισε νὰ φοβόταν ἔκρινος πεῖ... Καὶ δὲν καθῆκε. Πῶσαμε κοῦβέντα... Μιλῶσα γιὰ γίλια διὸ πρόγραμμα. Μιλῶσα μὲ πολὺ τάξι καὶ τόσο ὄμορφα... Τὶ εὐγενικὰ ἀσπῆματα, τί πρωτότυπες ἰδέες... Σὲ βεβαίω, ἀγαπῆτή

ΓΑΛΛΙΚΗ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ

ΤΟΥ ΑΝΡΥ ΝΤΥ ΠΛΕΣΣΑΚ

ΤΟ ΚΛΕΜΕΝΟ ΜΗΛΟ

μου, δὲν εἶνε κοινὸς ἀνθρώπος.

Κατέβηκε ἓνα σταθμὸν πρὶν ἀπὸ τὸ Σεβινιέ... Ὡς ἐκεῖ δὲν εἶδα πῶς πέρασε ἡ ὥρα. Ἄπ' ἐκεῖ καὶ πέρα τὸ ταξειδὶ μοῦ φάνηκε πληκτικὸ καὶ ἡ ὥρα ἀτέλειωτη... Φεῖνομουν, μοῦδωσε τὸ χέρι καὶ στὸ σταθμὸν περιέμεινε ὡς ὅτου νὰ φύγῃ τὸ τραῖνο, ἐβγάλε τὸ καπέλό του καὶ ὑποκλίθηκε μπρῶς στὸ βαγόνι μου.

Καί... ἐτελείωσε... Ἄς μὴν τὰ σκέπταμαι αὐτὰ πεῖα. Τὶ κοιτῶ ποὺ εἶνε ἡ ζωὴ, ἀγαπῆτή μου...

Σοῦ στέλω μὴ χίλια φιλιά. Ἡ φίλη σου Φανή.

Σεβινιέ, 30 Σεπτεμβρίου.

Ἄγαπῆτή μου Ματθίλδη, Εἶμα φάνεται γεννημένη γὰρ περιπέτεια, γιὰτὶ ἐδῶ ποὺ ἔπιχε γιὰ ἄλλη μὰ, ὄχι καὶ τόσο εὐχάριστη, ὄσο ἡ περιπέτεια τοῦ βαγόνιου. Τὸ πιστεῖες πῶς θὰ παρουσιάζοιμην στὸ δικαστήριον κατηγορομένη ; Ὅτε κ' ἐγὼ τὸ φαντάζομαι.

Χθὲς βγήκα μόνη περὶταιο καὶ πῆρα τὸ δρόμο ποὺ πάει ἀπὸ τὸ Σεβινιέ στὸ Μοτ - Ρικάρ, τὸ σταθμὸν πρὶν ἀπὸ τὸ Σεβινιέ. Ἐλθα ἓνα βιβλίον μαζὺ μου, μὰ δὲν εἶχα καμμίαν ὄρεξι νὰ διαβάσω. Ἀνατολοῦσα τὴν περιπέτεια τοῦ ταξειδίου μου. Πῶς γελῆται κανεὶς, ἀγαπῆτή μου, μὲ τοῖς ἀνθρώποις... Ὁ νέος ποὺ πῆρα στὸ βαγόνι γιὰ κλέφτη, ἦταν ἓνας κύριος καθὼς τρέχει...

Ἐλθα ἀπομακρυνθῆ πολὺ ἀπὸ τὸ σπίτι καὶ γιὰ νὰ ξεκουραστῶ, κίθησα στὴν ἀκρῇ τοῦ δρόμου.

Κοντὰ στὸ δρόμο ἦταν μὰ μηλιά. Τὶ ὄμορφα μηλιά, φορτωμένη δροκτικώτατα μῆλα... Ἦταν ἐγγύθια μὰ κόφω ἓνα μῆλο. Ἄν ἦταν σὸ χέρι μου, θ' ἀπαγόρευα νὰ φρετινοῦν ἡμῆες κοντὰ στὸ δρόμο, ἀφοῦ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ κῆνη κανεὶς ἓνα μῆλο.

Μὰ καὶ ἡ γιαγιά μου, ἡ Ἐθα, γιὰ τὸ μῆλο ἀμάφτησε. Πῆγα λοιπὸν κοντὰ, ἔσεισα μὲ τὰ χέρια τὴ μηλιά καὶ ἔπασα διὸ ὄμορφα κόκκινα μῆλα... Ἐσῆσα μὰ τὰ πόδια, ὅταν ἔξασα, πῆσα ἀπὸ ἓναν φράχτη, πρὸβαλαν μὴ σπολὴ κ' ἔνα πλιθιον καὶ ὁ ἀνθρώπος ποὺ τὰ φοροῦσε, μοῦ φώναξε μὲ ἄγρια φωνή :

—Ἄ ! σ' ἔπασα ! Τοῦ λόγου σου εἶσαι ποὺ κλέβεις κἀμὲ μὲρὸν τὸν κῆν - δῆμαρχο καὶ τὴ μηλιά. Μήπως, λέγε τ' ὄνομά σου, ποὺ ἐγεννήθης καὶ ποὺ κατοικεῖς ;

Τὸν παρακάλεσα, ἔκλαψα, ναι, ἔκλαψα, τοῦ μὰ νὰ τοῦ πληρώσω τὰ μῆλα... Δὲν ἔβουρε τίποτα... Πῆρε τ' ὄνομά μου γιὰ νὰ μὲ καταγείλῃ...

Ὁ θεῖος μου προσπαθεῖ νὰ μὲ καθυποτάξῃ. Ἦνωρξτε τὸν δῆμαρχο τοῦ Μοτ - Ρικάρ. Ἄφο μὲ πάμε μαζὺ νὰ τὸν ἰδοῦμε.

Ὁ θεῖος μου θέλει νὰ μὲ πῆι στὸν δῆμαρχο, γιὰ νὰ ἰδῇ κ' ἔκρινος πῶς δὲν μοιάσω γιὰ κλέφτα τοῦ δρόμου. Μὰ ἐγὼ ἔχω ἓνα φόβο ! Στὸ δικαστήριον γιὰ ἓνα μῆλο ; Πολλὰ φιλιά.

Φανή.

Σεβινιέ, 1 Ὀκτωβρίου.

Ἄγαπημένη μου Ματθίλδη,

Ἄν ἤξερες ! Μὰ ὄχι, δὲν φαντάζεσαι, ἀγαπῆτή μου ! Τὸ χέρι μου τρέμει, δὲν μπορῶ νὰ γράφω...

Σήμερα πῆγαμε μὲ τὸ θεῖο μου στὸν δῆμαρχο τοῦ Μοτ - Ρικάρ. Ἐτρέμα ἀπὸ τὸ φόβο μου, γιὰτὶ θὰ παρουσιάζοιμην μπρῶς...

Μήπως σὲ πόνει, ἀγαπῆτή μου ; Δὲν τὸ μαντεύεις. Μήπως σ' ἐκείνον. Ναι ! Ὁ δῆμαρχος τοῦ Μοτ - Ρικάρ εἶνε ὁ νέος, ποὺ ἦταν σὸ βαγόνι... Τόσο νέος καὶ νάμην δῆμαρχος !..

Καταλαβαίνεις, ἀγαπῆτή μου, πῶς οὔτε κοῦδέντα πεῖα ἔπιχε γιὰ καταγγελία καὶ δίκες. Γελάσαμε τόσο ! Φάνηκε καταμαγαγεμένος μὲ τὴ νῆα μου περιπέτεια. Δηγηθήκαμε στὸ θεῖο μου πῶς γνωριστήκαμε στὸ ταξειδὶ. Καὶ γελῶσαμε γιὰ τὴν σῆμπτωσι.

Ἐντότοις, τοῦ ἔξερμα μὲ κοῦβέντα τὴν ὥρα ποὺ φεύγαμε καὶ μὲ ἀνησυχῆσε. Ἐτε σὸ θεῖο μου :

—Αὐτὴ ἡ ὑπόθεσις μορεῖ ἴσως συνέπειες...

Συνέπειες ; Τὶ συνέπειες ; Νόμος μᾶθο ἄφο, ποὺ θάρθη στὸ σπίτι, γιὰτὶ τοῦ ἔχει τραπέζι ὁ θεῖος μου.

Ἄγεται Πῶλ Γαυγεμὸ, ἔχει ἓναν ὄμορφο πόρνο καὶ μεγάλη περιουσία. Αὐτὰ γιὰ τὴν ὥρα.

Ἡ φίλη σου Φανή

Σεβινιέ, 3 Ὀκτωβρίου.

Ἄγαπῆτή μου φίλη, Ἦθε θῆξ καὶ γάγαμα μαζὺ. Ὅταν ἔφθασε, κατέβασε ἀπὸ τὸ ἄμαξί του ἓνα καλάθι στολισμένον μὲ ἀνήκη καὶ γεμάτο φρούματα μῆλα... Ἄφρησε τὸ καλάθι μπρῶς στὰ πόδια μου καὶ μὲ κίτταξε στὰ μάτια. Τὶ

Ἡ δικτυχιωμένη φίλη σου

Φανή.

ΜΕΛΑΓΧΟΛΙΑ

Τρεις μέρες έχουν της φροστιάς αρωσότητας μου περάσει, όπου δέν είδα τη γλυκεία, τη θεία σου μορφή, τρεις μέρες που δέν χάρηκα την όμορφη την πλάση, και μόνο εσένα είχα, όμω, παρηγοριά κρηφή. Στόν ύπνο μου και στό βαθύ τό παραλήρημά μου, μέσα στη ζάλη την πολλή, την κοφιασί του νού, ενώ χριστός άδιάκονα να σπάση ή καρδιά μου, τό δνοιά σου έπρόφερα, ώ άστρο τ' ουρανού ! Κάθωσα στό παράθυρο και βλέπω έξω τη φροσι, βλέπω την όμορφη άνοιξη, π' άξένοιαστα γελά, μά ή καρδιά μου δέν μπορεί έσε να λησιμονήση, μά άργά θεμιτά στά μάγουλά άδερν κρηφό κούλα.

Σουφλι

ΚΩΣΤΑΣ ΑΤΥΧΟΣ

Η ΦΥΓΗ

Κάποτε θάρη, δέν μπορεί, άτ' τά βαθείά του δρόμου, που βλέπει ως πέρα τ' άνοιχτό στό φως παράθυρό μου, θάρη μά δνοι όλόχρονη, χειμωνιάς ήμεριάς, μέσα σε κρύα άνέγγιχτα και ρόδα της χμαϊράς. (Άπ' άνταρού μας φλογεή, υπερόχουσα λιμπαρά, θα φέγγη ό ήλιος μ' άρταστη, πρωτόφαντη λιμπαρά, τό δρόμο μας — τ' άπίρητό του κίχου μοναχία — που θα μάς πάη σ' άπόκομο, χμαϊρεμό παλάτι...).

Γ. ΧΑΡΒ-Σ

ΠΕΤΡΑΔΙΑ

Στό κομπολόι της ζωής μου άραδιασμένα ρομπίνια και σμαράγδια και τοπάζια, κόκκινα, πράσινα, γαλάζια... Όνειρα, πόθοι μου κι' ελιπίδες, που γίνιζαν — σαν άπό χέρι μάγισσας — πετράδια, στό φεγγαριό τά λάγνα χάδια...

Στό κομπολόι της ζωής μου άραδιασμένα φεγγαρολόι, και κάπου έκει στην άκρη μου δνο θολά, θλιμμένα άδερνα.

Γιά μά χαμένη, μιάν άξέχαστη μου άγάπη, παληό κρηφό, φαντάζομαι σαν καθάρια άγνά, λεικά μαργαριτάρια...

1 'Ιανουαρίου 1934

BETA Π...

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Τί λέει ό κόσμος; Τί μάς νοιάζει; Δες πώς άνθισαν τά χλαδιά, και πόσο είν' όμορφ' ή θραδεία,

ώς λάμπει άπόρη κι' ειοδιάζει, Άστρια βροχή κι' άστρα χαλάζι, πέφτον έκει στην άμμουδιά. Θά σου γεμισό την ποδιά μου, χροσό, διαμάντι και τοπάζι. 'Ελα ! κι' άκέρια ή γής γιορτάζει

κι' είνε γιοιάτη μ' εσοδιά, —γιά μάς άπόφ' είν' ή θραδεία ! Μπρός στό φεγγάρι που σου μοιάζει δυό λόγια θά σου πη ή καρδιά, κι' άν λέει ό κόσμος... Δέ μάς νοιάζει !

ΤΑΚΗΣ ΤΣΙΑΚΟΣ

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

—'Ο Πάβ Ρεμπού, που έγραψε πρό έτους τόν νέο κώδικα καλύτες συμπεριφοράς, δίνει τώρα την έξής συνταγή σ' όσους πρόκειται να παντρευθούν :

—Πριν λάρετε, λέει, μά γυναίκα, κάμετέ της τραπέζι και παρονόιασε της ένα κοτόπουλο.

—'Αν πάρει τό μηρό, παντρευθήτε την άμέσως, με πλήρη έμπιστοσύνη, γιατί δέν τήρε τό καλύτερο μέρος κι' αυτό θά πη πως δέν είνε έγωιστρια και θά όσε περιποιητά μάςταν σαν τά μάτια της.

—'Αν πάρει τη φερόγυα, παντρευθήτε την πάλι, αλλά με λιγώτερη έμπιστοσύνη, γιατί ή έκλογή της δείχνει πως είνε ενάσθητη και μελαγχολικά ζηλότυπη.

—'Αν πάρει άπό τό άσπρο κρέας του στήθους της κόττας, άφήστε την, γιατί είνε άπαιτητική και θά είνε δύσκολο να την εγχαριστήσετε.

—'Αν τέλος προτιμήσει τό δέρμα, τό κεφάλι, τό λιμά, φύγετε γρήγορα, γιατί αυτή ή γυναίκα θάνα εκκεντρική, με γούστα παράξενα, άνοικοδόμητη και επικίνδυνη.

—Όπως ζήντων τά πράγματα — αυτό δέν τό λέει ό Ρεμπού — κάτε την κόττα μονος σας και...άγχερηθι νάνα κάτε γυναίκα !

—Κατά τόν δόκτορα Ρέντ Μάλια, διευθυντή του Ζωολογικού Κήπου της Νέας Υόρκης, που έπί 32 χρόνια έμελέησε τις πνευματικές ικανότητες τών διαφόρων ζώων, τά νοημονέστερα ζώα κατά σειράν είνε :

—'Ο χμαϊτής, ό οφραγογιόγκος, ό έλέφας, ό γουάλλας, ό σκύλος, ό κώττος, τό άλογο, ή άρκουδα και ή γάτα.

—'Η σύζυγος του προέδρου τών Ηνωμένων Πολιτειών της Άμερικης Κα Ροδόβελτ ειοήγαγε πάλιν τά ποτά στον Λευκό Οίκου, στα ανώτερα δηλαδή του προέδρου.

—Με την άπαγόρευσι τών ποτών, ή προηγεύμενες προεδρίδες είχαν κλειδώσει όλα τά χριστάλια ποτηρία και τ' άλλα σχετικά σερβίτσια του προεδρικού οίκου. 'Η κ. Ροδόβελτ τά χρησιμοποίησε σήμερα, και με τό παραπάνω, μάλιστα.

—'Ενας χωρικός στην Κροατία, ηργάινοντας στό χωράφι του, βρόθησε πρό ενός τεραστίου λίκου, ό ό ποιος τό επέτειθη.

—'Ο χωρικός εδέχθη με θάρρος την επίθεση του λίκου και δέν θέλησε να τόν βοηθήσουν ό συγχωριανοί του, που τόν είδαν κι' έτρεξαν να τόν γλιτώσουν.

—'Εστάλησαν λοιπόν με τό λικό, τόν έβλαε κάτω και άντι να τόν σκοτώση, του χρέμασε άπό τό λιμά μά βαρεία κουδούνα κι' ύστερα τόν έδιώξε με τις ζωτισές.

—'Από τότε ό λίκος όπου κι' άν πάει άκούγεται.

—'Ο ήρος της κουδούνας τόν προδίδα.

—Θέλατε να φηγή άπό ένα δομάτιο ή μεροδιά του κατνού; Βάλτε σ' ένα φλιτζάνι τριάντα γραμματρία έσονης της λεβάντας, με δυό κουταλάκια άμμωνιακού άλατος, και αφήστε τα μέσα στο δομάτιο.

—'Η κατονομή τών διαφόρων φυλών στον κόσμο είνε ή έξής :

—'Η Λευκή ή Καννασία φυλή αριθμεί στην Έυρώπη, Άσία, Άμερικη κλπ. 725.000.000 άτομα.

—'Η Μογγολική φυλή, στην Άσία 680.000.000.

—'Η Αιθιοπική φυλή, στην Άφρική και σε μερικά μέρη της Βορείου Άμερικης, 210.000.000.

—'Η Μαλαϊκή φυλή, στην Ώκεανία κλπ., 105.000.000.

—'Η Σηματική φυλή, στην Άσία και Βόρειο Άμερικη, 100.000.000.

—'Η φυλή τών Εσθονόδεμων στην Άμερικη 30.000.000 περίου.

—'Εκει που ό άνθρωπος διαβάζουν περισσότερο, είνε ή Γερμανία.

—'Εχει 160 βιβλιοθήκες και 30.000.000 βιβλία είνε χρήση του κοινού.

—Δύτερη έρχεται ή Γαλλία, με 111 βιβλιοθήκες και 19.800.000 βιβλία.

—Τρίτη δέ ή Άγγλία, με 100 περίου βιβλιοθήκες και 17.000.000 τόμους βιβλίων.

—'Ο κορσές που φορούν ή γυναίκες είνε όφέλιμος ή βλαβερός στην ύγεια ;

—'Εν πρώτους κρίε να μάθετε ότι ό κορσές είνε πανάχρημος. Τόν φοροδών η άρχαίεσ Αιγύπτους, ή Έλληνίδες και ή Ρωμαίεσ.

—Λοιπόν, όταν ό κορσές είνε κομωμένος στό μέτρο μάς γυναίκα, κι' όταν είνε ελαστικός και δέν σφίγγει πολύ, και στό σώμα δίνει άκωνικές κινήσεις και τά σπλάγνα συγκρατεί, είνε δηλαδή όφέλιμος.

—'Ο πολύ στενοί ύμωσ κορσές, με τις άταξάριες μεταλένες και ίδιως εκείνοι που φοροδών ή μητέρες μας και ή γυναιάδες μας, και τούς όποιους έσφαγγαν ό άνδρες τους, τραδιώντας τά κροδόνια μ' δλη τη δύναμή τους, είνε πολύ βλαβερό.

—Και τό σώμα παραμορφώνουν και την άνατομή έμποδίζουν, και την πέχη και γεννάς όδες τις λειτουργίες του σώματος.

—'Όστε, μπορείτε να φοράτε κορσές, αλλά πρέπει να είνε ελαστικός και κομωμένος άκριβώς στα μέτρα σας.

Η τρισεννιζομένη φίλη σου Φανή, μέλλουσα Κα Γκυμερό